

dzenia lub otrzymujących nie wyższe niż sześćdziesiąt złotych miesięcznie, albo tylko utrzymanie, opłaca składkę ubezpieczeniową w ubezpieczeniu na wypadek braku pracy tylko pracodawca, z własnych funduszy, w wysokości 2,8% płacy podstawowej w grupie zarobkowej A.

Ubezpieczeni, których wynagrodzenie przekracza złotych siedemset dwadzieścia, opłacają tytułem składki, niezależnie od kwot przypadających w myśl ustępu pierwszego, 1,68% od pełnej kwoty otrzymywanego wynagrodzenia, podlegającej zaliczeniu do ubezpieczenia, a pomniejszonej o złotych siedemset dwadzieścia.

Przy opłacie składki, zgodnie z postanowieniami niniejszego rozporządzenia, nie uwzględnia się kwot do pięciu groszy włącznie, zaś kwoty ponad pięć groszy zaokrągla się w górę do najbliższej dziesiątki.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, przyczem podwyższenie i podział składki, przewidziane w § 1 rozporządzenia niniejszego stosują się do składek należnych za miesiące składkowe od czerwca 1933 r. do maja 1935 r. włącznie.

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

350.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 maja 1933 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych o trybie ogłaszania uchwał Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych i innych decyzji, oraz o pokrywaniu kosztów likwidacyjnych.

Na podstawie art. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o likwidacji mienia byłych rosyjskich osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 377), którego tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 4 kwietnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 293) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchwały Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych oraz decyzje Ministrów, podawanie których do wiadomości publicznej przewidziane jest w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o likwidacji mienia byłych rosyjskich osób prawnych, będą ogłaszane w „Monitorze Polskim” w dziale

urzędowym, w drodze obwieszczeń, za podpisem przewodniczącego Komitetu, bądź jego zastępcy.

§ 2. Komitet Likwidacyjny może również ogłaszać w prasie nieurzędowej, według swego uznania, komunikaty o treści uchwał i decyzji, podanych do wiadomości publicznej w trybie, przewidzianym w § 1 niniejszego rozporządzenia, przyczem, dla obliczenia terminów, przewidzianych w art. 4 ust. 1, art. 9 ust. 1, art. 14 ust. 4, art. 17 ust. 2, art. 18 ust. 2 i 4 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, obowiązywać będzie jedynie data ogłoszenia tych uchwał i decyzji w „Monitorze Polskim”.

§ 3. Na pokrycie kosztów ogólnych, t. j. wydatków osobowych i rzeczowych, związanych z utrzymaniem Komitetu Likwidacyjnego i jego biura, przeznacza się kwoty do wysokości 1,5% wartości aktywów wszystkich byłych rosyjskich osób prawnych, których mienie ulega likwidacji na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o likwidacji mienia byłych rosyjskich osób prawnych. Kwoty powyższe pobierane będą przez Komitet niezależnie od każdorazowej wysokości sum, znajdujących się na rachunku Komitetu, a osiągniętych z likwidacji mienia poszczególnych byłych rosyjskich osób prawnych, z tem zastrzeżeniem, aby przy zakończeniu likwidacji mienia każdej z poszczególnych osób prawnych zostało obciążone z tego tytułu co najwyżej kwotą, równą 1,5% jego aktywów, ustalonych zgodnie z przepisami powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r.

§ 4. Wysokość wynagrodzenia przewodniczącego Komitetu, członków i delegatów do Komitetu, tudzież sposób i wysokość wynagrodzenia likwidatorów ustala Minister Skarbu.

Normy wydatków osobowych i rzeczowych, związanych z likwidacją, ustala Komitet Likwidacyjny.

§ 5. Wydatki, związane z likwidacją mienia poszczególnych byłych rosyjskich osób prawnych, pokrywane będą przede wszystkim z aktywów likwidowanego mienia każdej z powyższych osób.

W razie braku płynnej gotowizny w aktywach likwidowanego mienia, władny jest Komitet Likwidacyjny przeznaczyć, tytułem zaliczek, na pokrycie wydatków, o których mowa w ust. 1 niniejszego paragrafu, wpływy, osiągnięte z likwidacji mienia innych osób prawnych, składane w myśl § 12 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 października 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 839) w Banku Gospodarstwa Krajowego na rachunek Komitetu Likwidacyjnego. Udzielane w ten sposób zaliczki będą oprocentowane w wysokości równej stopie oprocentowania wpływów Komitetu, lokowanych w Banku Gospodarstwa Krajowego i podlegają zwrotowi przed zakończeniem likwidacji mienia, z którego funduszy zostały wypłacone.

W razie niemożności pokrycia zaliczek z aktywów mienia, na którego likwidację zostały udzie-

lone, zaliczki będą zwrócone z kwot, przeznaczonych w myśl § 3 niniejszego rozporządzenia na pokrycie kosztów ogólnych.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1928 r. o trybie ogłaszania uchwał Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. rosyjskich osób prawnych i innych decyzji oraz o pokrywaniu kosztów likwidacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 636), zmienione rozporządzeniami Ministra Skarbu: z dnia 26 stycznia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 65) oraz z dnia 18 stycznia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 34).

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

351.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 14 czerwca 1933 r.

o upoważnieniu Komisarza Rządu m. st. Warszawy i powiatowych władz administracji ogólnej do wydawania zakazów sprzedaży lub wyszynku napojów alkoholowych z art. 4 punkt f) ustawy z dnia 21 marca 1931 r. o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych.

Na podstawie art. 4 punkt f) ustawy z dnia 21 marca 1931 r. o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 423) zarządzam co następuje:

§ 1. Uprawnienia do wydawania zakazów, przysługujące Ministrowi Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 4 punkt f) ustawy z dnia 21 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 423), przekazuje się na obszarze m. st. Warszawy — Komisarzowi Rządu, na pozostałym obszarze Państwa — powiatowym władzom administracji ogólnej.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 10 lipca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 540).

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

352.

OBWIESZCZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I SKARBU

z dnia 13 maja 1933 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy
o Państwowym Funduszu Drogowym.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 29 marca 1933 r., zmieniającej ustawę z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 254), ogłaszamy jednolity tekst tej ustawy w brzmieniu obowiązującym od 1 kwietnia 1933 r. z uwzględnieniem zmian, wynikających z art. 6 p. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 479) i ustawy z dnia 29 marca 1933 r. zmieniającej ustawę z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym.

Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Załącznik do obwieszczenia Ministrów
Komunikacji i Skarbu z dnia 13 maja
1933 r. (poz. 352).

U S T A W A

z dnia 3 lutego 1931 r.

o Państwowym Funduszu Drogowym.

Rozdział I.

Państwowy Fundusz Drogowy.

Art. 1.

Dla dostarczenia środków na budowę, utrzymanie i wzmocnienie dróg państwowych oraz udzielenia zapomóg na budowę, utrzymanie i wzmocnienie dróg samorządowych, tworzy się Państwowy Fundusz Drogowy, który jest osobą prawną.

Art. 2.

Na pokrycie wydatków Państwowego Funduszu Drogowego służą następujące wpływy:

1) z opłat od pojazdów mechanicznych oraz niektórych pojazdów konnych (art. 6, 7, 8 i 9);

2) z opodatkowania materiałów pędnych (art. 14 i 15);

3) z opłat od reklam, umieszczonych wzdłuż dróg publicznych, poza granicami miast (art. 16);